

קול החינוך

יו"ל ע"י 'ועד הורים'
למסירת מידע
ומשלוח מסמכים
טלפקס: 03-691-5752
דוא"ל: kol581562@gmail.com

מי לד' אלי:

התמרדות פומבית נרחבת בכל ריכוזי היהדות החרדית בארה"ק כנגד הרדיפה המכוונת של השלטון הכפרני לסגירת מוסדות התורה והחינוך בתקופה זו

יחד עם זאת שוררת אכזבה מהתנהלותם של מנהלי תתי"ם שטרם פתחו את שעריהם למרות הוראתם הברורה של גדולי התורה שליט"א מכל החוגים והעדות לפתוח את התתי"ם לאלתר

בימים האחרונים הורו גדולי התורה שליט"א מכל החוגים והעדות שלא להתחשב בהחלטות השלטון בנוגע לאי פתיחת הלימודים במוסדות התורה והחינוך, ולפתחם באופן מידי וללא כל הגבלה.

למעשה, מיד לאחר חג הסוכות נודע, שגורמי השלטון הפנימו את ההתמרדות העזה הקיימת בציבור ואוירת המרד המבעבעת בכל ריכוזי היהדות החרדית כנגד האפליה הסדרתית המכוונת, והבינו שלא יוכלו לאסור את פתיחת מוסדות התורה והחינוך (כמובן עם הגבלות מסויימות), אלא שברגע האחרון התערבו גורמים מסויימים, כשהם טוענים כי יש להמתין מספר ימים על מנת "למצות את ההליכים מול הממשלה ולהגיע להסכמות בתיאום עם הרשויות", כשבחלוף אותם ימים, עם פתיחת הסגר הכללי, התפרסמו החלטות שרירותיות, כוללניות, שלא לפתוח את תלמודי התורה (מכיתה א') ולגרום ביטול אלפי ילדי תשב"ר מתלמודים שימשיכו להסתובב בחוצות בחוסר מעש.

כיום כבר ברור לכל, שההגבלות על חיי התורה והתפילה לא נעשות מתוך שיקולים בריאותיים מקצועיים, אלא שגורמי השלטון החליטו ליטול לידיהם את הסמכות על כל מוסדות התורה והחינוך,

העיתונות החילונית מדווחת בדאגה על "המרד החרדי" של מוסדות החינוך נגד השלטון הכפרני

והם עושים בהם כבשלהם מתוך הזלזול העמוק והנורא שלהם כלפי התורה והמצוות.

לימוד התורה הוא עצם החיים, תלמודי התורה לתשב"ר הם מעוז ומגן לכל כלל ישראל. כיצד יעלה על הדעת לעכב את פתיחתם בשל אינטרסים פוליטיים של גורמים פורקי עול המכתיבים דעות בעניינים הנוגעים לכלל הציבור החרדי, מתוך התבטלות מחפירה בפני גורמים חילוניים, הפועלים מתוך סדרי עדיפויות מעוותים ואשר אינם רוחשים כל ערך לעקרונות היהדות ולכלל היקר והקדוש לנו? האם יש מי שיכול לקחת את האחריות על כל יום וכל שעה שבה גורמים לרבבות ילדים תשב"ר להתבטל מלימודם?

רק מי שאטמו עיניו מראות לא רואה נכוחה שמדובר ברדיפת הדת נטו! איך יתכן שנסיעה באוטובוסים מלאים למשך שעות, מותרת. הפגנות של אלפי איש והגעתם של אלפים לחופי הים, מתאפשרת, ורק כשמדובר בענייני דת, הדבר אסור ומסוכן!?

כעת ברור לכל: השלטון מנצל את הקורונה לחורבן היהדות, ולהשתלטות מוחלטת על כל נכסי היהדות החרדית וביטול תינוקות של בית רבן עליהם העולם עומד. אין בכך כל חידוש, הן זוהי כל מטרתם מיום היווסדם עד היום הזה.

"כאשר פרצה מגיפת 'החולירע' והרופאים אינם יודעים מה לעשות ונשארים אובדי עצות כיון שמידי יום מתרבה ומתחזקת המחלה יותר ויותר - דבר ראשון: "עסוק בתורה" - וכשי"כ אותן הלומדים בציבור שנבראים כמה אלפים ורבבות מלאכים קדושים שילחנו בעדינו וירפאונו בזכותם, ונהי שהמחלה אמנם גדולה מאוד, אולם הרי גם כוח התורה גדול הוא עד מאוד ויכולה היא תורתנו הקד' שתפא - וכשלומדים תוה"ק בציבור בישיבות ובתלמודי תורה נעשה מהתורה יש גדול לכבות את השריפה והגזרה נעצרה"

חובתינו בשעה זו!
דבריו המרשימים של הס"ק מרן החפץ חיים זיע"א לשעה ולדורות
המאמר המלא בעמוד ג

מהרסיך ומחריבין ממך יצאו

אלא שלדאבונינו במצב הטשטוש שנוצר ישנם כאלו המוכנים לשתף פעולה עם הרס וחורבן היהדות וביטול תשב"ר, נציגים ופוליטיקאים 'חרדים' שמערערים ופוערים פיהם נגד פתיחת הלימודים בתנ"ם בימים אלו, וזאת בזמן שגדולי התורה שליט"א מכל החוגים והעדות מורים במפורש להיפך!

מצב שבו תלמודי התורה יעמדו שוממים ותשב"ר יתבטלו מתלמודם הוא המצב ההפוך בתכלית מהמצב המתבקש כעת. כך ידעו בעם ישראל בכל הדורות ובכל התקופות, ובפרט עתה כשאנו זקוקים במיוחד לזכויות רבות ולמניעת קיטרוג ח"ו בתקופה קשה זו, כאשר רבים מאחב"י מתייסרים בכאבם וחלקם מוטלים על ערש דווי רח"ל, ויש להתחזק שבעתיים ולהרבות זכויות, וכפי שעוררו גדולי התורה בדבריהם הנוקבים בחודשים האחרונים.

הסיפור לא מתחיל עתה, ולא רק בתינוקות של בית רבן. בזמן הקיץ שעבר כבר ראינו את החורבן הנורא שנגרם לאלפי בני ישיבות, כש"מתווה הקפסולות" גרם להשאתם של אלפי בחורים מחוץ לכתלי הישיבות.

ועתה, במקום להתעורר ולהבין שהשלטון מנצל את המצב עד תומו כדי להרוס את אושיות היהדות החרדית ומוסדותיה הקדושים, משחקים לידיהם ומשתפים פעולה עמהם.

חז"ל הק' (שבת קיט) הזהירו בדברים נוראים מפני המצב המחריד הזה: "אמר רב המנוא, לא חרבה ירושלים אלא בשביל שביטלו בה תינוקות של בית רבן שנאמר (ירמיהו ו, יא) 'שפוך על עולל בחוץ' וגו' מה טעם 'שפוך' משום ד'עולל בחוץ', ומפרש רש"י: 'שפוך על עולל - רישא דקרא ואת חמת ד' נלאיתי הכיל שפוך' וגו', שפוך החמה בנקמה בשביל שעולל לחוץ ובטלין מבית רבן".

ושם בגמ' "אמר ר"ל לר"י נשיאה, כך מקובלני מאבותי ואמרי לה מאבותיך, כל עיר שאין בה תינוקות של בית רבן מחריבין אותה, רבינא אמר מחרימין אותה".

המהר"ל ב'נתיבות התורה' מפרש את הדברים:

"ודבר זה נמשך אל מה שאמר לפני זה כי העולם קיים בשביל תינוקות של בית רבן, ומפני כך התורה של תינוקות של בית רבן היא מוכרחת שהעולם מתקיים על התורה כמו זאת, ומפני כך תורה כמו זאת היא מוכרחת, לכך אם אין בעיר תינוקות של בית רבן 'מחריבין אותה', שכל דבר שהוא הכרחי להיות, אם אין נמצא אותו דבר הכרחי, דבר זה נקרא חורבן. ולמאן דאמר 'מחרימין אותה', החרם היא יותר מן החורבה, שבחרם עושה את הדבר העדר גמור וזה לשון חרם בכל מקום 'החרם תחרים', וכל זה כי הדבר שהוא בחיוב ובמדת הדין, אם אין נמצא אותו הדבר פוגע בו מדת הדין להחריב או להחרים אותה.

ועוד תדע כי התורה הזאת מן תינוקות של בית רבן היא ראשונה, שהיא אי אפשר שיבוא האדם ללמוד תורה אלא על ידי שלמד תורה בקטנותו, והתורה הזאת היא התחלת התורה, וזה שגורם כי אם אין שם תינוקות של בית רבן - מחריבים אותה או מחרימין אותה. כי הדבר שהוא התחלה אל התורה הוא יותר עיקר והכרחי במה שהוא התחלה, ואם אין התחלה אין דבר, ולפיכך אם אין תינוקות של בית רבן שהוא התחלת התורה, דבר זה הוא חורבן התורה, כאשר אין התחלה לתורה, ולכך נמשך אחר זה חורבן גם כן. וזה אמרם שם, אמר רב כהנא לא חרבה ירושלים אלא על שבטלו בה תינוקות של בית רבן שנאמר שפוך על עולל

בחוץ מאי טעמא שפוך, משום דעולל בחוץ.

וכבר התבאר למעלה גם כן אצל אין מבטלין תינוקות של בית רבן, כי קדושתן יותר מבנין בית המקדש, כי קדושת תינוקות של בית רבן וקדושת בית המקדש דומים, רק כי קדושת תינוקות של בית רבן הוא גדול יותר ושניהם יש בהם קבלת קדושה. קדושת בית המקדש חל על עצים ואבנים בלבד, וקדושת תינוקות של בית רבן היא התורה חלה על אדם שהוא בעל נפש, והיא גם כן קדושה גמורה מפני שהיא בלא חטא כמו בית המקדש. וכאשר בטלו תינוקות של בית רבן, גם כן המעלה שהוא למטה ממנה בטלה, כי שניהם ענין אחד ודבר אחד הוא".

הרי לנו דברים מבהילים, ביטול תשב"ר הוא חורבן היהדות, וסכנת קיום ממשית להמשך קיומם של ערי ישראל!

ובענין זה חובה לציין את האכזבה השוררת בקרב ההורים במקומות שבהם מנהלי התנ"ם עדיין מתמהמהים מלפתוח את שעריהם, דבר הגורם לביטול תורה ממושך של הילדים הרכים, כשהשאלה הנזעקת מאליה היא, מהיכן לוקחים מנהלי תנ"ם את האומץ לסגור על מנעול ובריח את שערי התנ"ם ולמנוע לימוד תורה מתינוקות של בית רבן שעל הבל פיהם העולם עומד, מתוך שיתוף פעולה עם הוראות השמד של השלטון?

מסע התעוררות ועמידה איתנה נגד החלטות השלטון הזדוניות

יראי ה' מכל החוגים והעדות החלו להתקומם בחודשים האחרונים כנגד רדיפת הדת הגלויה והברורה המתעטפת במסווה של "בריאות" וכנגד ההפליה הבוטה והתקנות השרירותיות בכל מה שנוגע ללימוד התורה והתפילה, כאשר מחד נותן השלטון יד חפשית לקיום שגרת החיים האזרחיים והבילויים למיניהם, ואילו כאשר מדובר ביסוד היהדות וקיום העולם, סוגרים הם בכח הזרוע על מסגר ובריח, מתוך רצון עתיק יומין להשתלטות מוחלטת על כל נכסי היהדות החרדית וביטול תינוקות של בית רבן עליהם העולם עומד.

ברוך ה', הציבור נקעה נפשו מהרודנות השלטונית הדורסנית ובערים רבות ברחבי הארץ נפתחו מוסדות התורה והחינוך למרות ההוראות השרירותיות.

בימים אלו, המשטרה עוברת מת"ת אחד למשנהו כשהיא מחלקת קנסות כבדים ומנסה להניס את התלמידים לביתם בחוסר הצלחה בסיעתא דשמיא, וכאן צפה ועולה שוב הנחיצות הגדולה להתנתק כליל ממשרד החינוך ותקציביו, כאשר בתי החינוך העצמאיים שאינם תלויים בחסדי משרד החינוך, למרות הקנסות האיומים וההצקות של שלוחי השלטון, ממשיכים את הלימודים ולא נכנעים לתכתיבי עוכרי התורה, גם כשהמשטרה מגיעה שוב ושוב יום אחרי יום.

כל יום שחולף, פוקחים עוד ועוד מקרב הציבור החרדי את עיניהם, לראות את המזימה בהתגלמותה ולהבין שאם הציבור החרדי לא יתקומם נגד הרדיפה הבולשיביקית, אנו נמצא את עצמינו במוקדם או במאוחר במצב איום ונורא שלא היה כמותו מזה למעלה מ-70 שנה. במסגרת כך מתקיימות הפגנות ספונטניות בכמה וכמה ערים חרדיות, שזו השפה היחידה המובנת במדינה רודפת הדת.

כעת כשהרדיפה האובססיבית כל כך ברורה ושקופה, הגיע הזמן שכולם ללא יוצא מן הכלל יפקחו עיניהם, וידעו את אשר לפניהם.

אילו היה מרן החפץ חיים חי מה היה זועק בימים אלו?

דברים שנמסרו מתלמידו הרב רבי מרדכי יוסף וילימובסקי זצ"ל מביאליסטוק - ירושלים

ומחסה להנצל מהצרות הגדולות של חבלי משיח?
וענה להם רבם הקדוש דבר ראשון: "יעסוק בתורה",
דכשלומד תורה - אפילו ביחידות - נברא מלאך קדוש מכל
דיבור ודיבור של תורה, וכשלומד כמה שעות נבראים כמה
אלפים מלאכים קדושים, כפי שכתב הגר"א מוילנא זצ"ל,
שכל דיבור ודיבור שאדם לומד הוא מצוה בפני עצמה.

**וכל שכן אותם הלומדים בציבור,
הרי נבראים כמה אלפים ורבבות
מלאכים קדושים, שילחנו בעדנו
וירפאנו בזכותם מחלאים רעים, ונהי
שהמחלה אמנם גדולה מאוד, אולם
הרי גם כוח התורה גדול הוא עד
מאוד ויכולה היא - תורתנו הק' -
שתרפא. ואם קמים עלינו גזרות
קשות ושריפות גדולות, הרי התורה
נמשלת למים וכשלומד תורה
הקדושה בציבור, בישיבות
ובתלמודי-תורה, נעשה מהתורה ים
גדול לכבות את השריפה והגזרה
נעצרה.**

ודבר שני אמר רבי אליעזר
לתלמידיו: "ובגמילות חסדים", שכן גם
מצוה עצומה זו נתייחדה במעלה
הנפלאה שמצינו בלימוד התורה וכנ"ל,
שיכול האדם לעשות ולקיים גמ"ח בכל
רגע ורגע בממונו או בגופו ונשמתו,
כמו שכתבנו לעיל פ"ג ס"ב ממרן החפץ
חיים זצ"ל, שאם אדם עושה גמילות
חסדים בממונו, אזי בכל רגע ורגע - אפילו בעת שישן -
מגדלת המצוה פירות על גבי פירות, וזכותו איפוא גדולה היא
עד מאוד להנצל בזה מחבלו של משיח.

אמנם, מלשון "יעסוק" בתורה שאמר להם רבי אליעזר
הגדול, לשון "עסק", כוונתו שירבה בתלמידים וירביץ תורה
באופן שיתרבה כבוד שמים, וגם שידברו עם קרוביהם ושכניהם
ויזרוזו אותם על לימוד התורה ויבארו להם את גדולת וחביבות
התורה הק' וזהו גמ"ח גדולה עד מאוד.

"מרדכי יוסף" עמ' כ"א-כ"ב.

ראיתי להעלות על הכתב עוד מאמר
אחד מהחפץ חיים זצ"ל המדבר מזמן הזה
- בעקבתא דמשיחא.
איתא בגמרא: "שאלו תלמידיו את רבי אליעזר הגדול, מה
יעשה אדם וינצל מחבלו של משיח. אמר להם, יעסוק בתורה
ובגמילות חסדים." (סנהדרין צ"ח:).

והקשה הגאון בעל החפץ חיים זצ"ל,
מדוע שאלו תלמידיו עצה להנצל
מחבלי משיח בדווקא, והלא כל משך
זמן חשכת הגלות הארוכה צריכים אנו
לזכויות הרבה, ומהו דוקא שביקשו
עצתו לעת הזאת?

ועוד, מדוע השיב להם דוקא שתי
מצוות אלו "יעסוק בתורה ובגמילות
חסדים", הרי בתורה הק' יש תרי"ג
מצוות?

ואמר הוא ז"ל: משל לאחד שחלה
וכדרכו של עולם הולך לדרוש ברופאים
ורפואות, ולאחד זמן מתרפא מחליו.
אמנם, כאשר פרצה מגפת ה'חלירע'
בעיר ח"ו, אזי כל הרופאים אינם יודעים
מה לעשות ונשארים אובדי עצות, כיון
שמדי יום ביומו מתרבה ומתחזקת
המחלה יותר ויותר.

או למשל, כאשר נופלת דליקה בבית
אחד בעיר או בשני בתים, אפשר
להתגבר על הדליקה ולכבותה על נקלה,
אמנם במדה והאש אחזה בכל קצוות

ומבואות העיר והשריפה גדולה, הרי שהאפשרות לכבות את
התבערה הולכת ופוחתת ככל שהאש הולכת ומתפשטת.

וזהו ששאלו תלמידיו של רבי אליעזר הגדול - שהיו בעלי
רוח הקודש - את רבם, כיון שראו וצפו מה יהיה בסוף הגלות
המר, חבלי משיח וצרות גדולות עד אין שיעור, ובכל יום ויום
יתרבו הגזרות והיסורים עד שאין לך יום שאין קללתו מרובה
מחברתו, כפי שאנו רואים זאת בעינינו בעוה"ר, ומתוך
אהבתם לכלל ישראל חיפשו עצה ותרופה לזה, ושאלו לרבם
הגדול, איזו מצוה מן המצוות יעשה האדם ויהיה לו למגן

"הנוער המה כלי הזיין שלנו במלחמתנו עם היצר הרע"

"בפר' ואתחנן ושננתם לבניך ופי' חז"ל:
אלו התלמידים, ובגמ' שבת קיט אין העולם
מתקיים אלא על הבל פיהם של תינוקות של
בית רבן, א"ל רב פפא לאביי דידי ודיך מאי
היא? א"ל אינו דומה הבל פיהם שאין בהם
חטא, להבל פיהם שיש בהם חטא.

אמר רבינו החפץ חיים זיע"א:

מוכח מזה שלימוד תינוקות של בית רבן
חביב לפני הקב"ה אפילו מלימודם של גדולי
האמוראים, ואליהם אנו מצווים בכמה
אזהרות בתורה"ק, כי המה יסוד היסודות
אשר כל בית ישראל נשען עליהם וכחיצים
ביד גבור כן בני הנעורים, ר"ל כי הנוער המה
כלי הזיין שלנו במלחמתנו עם היצר הרע"

חפץ חיים על התורה

'תורה צוה לנו משה מורשה'

חינוך הפעוטים באספקלריית חז"ל ובמסורת הדורות

ולהשתוקק לעומק וסוד לימודה בכל חייהם ומצביהם.

ואמרו בתו"כ (פר' אחרי ט' י"א) עה"כ 'ללכת בהם', שלא יהא משאך ומתנך אלא בהם, שלא תערב בהם דברים אחרים בעולם, שלא תאמר, למדתי חכמת ישראל, אלמוד חכמת אומות העולם, ת"ל 'ללכת בהם' אינך רשאי ליפטר מתוכן, וכן הוא אומר (משלי ה, יז) 'יהיו לך לבדך' עכ"ל.

ומעולם לא היה שייך לצרף ולעשוק חלק מהזמן, ללימוד אחר חיצוני, (ועיין בהקדמה לחתם סופר עה"ת חומש במדבר מהדורת נכדו הגה"צ רבי יוסף נפתלי שטרן זצ"ל שמביא מדבריו בחידושי הש"ס על הגמ' [ב"ב כא] הב"ע בתינוקות נכרים, ועוד דברים ממרן החת"ס בנושא זה).

ג

והנסיון הראשון והעיקרי, כשהחלה תקופת עקבתא דמשיחא, היה לסתור ולקלקל את המטרה הזו של תכליות החיים, בהלכם שבי אחר עשיית עולם הגשמי לעיקר, ולשאיפה זו התפרצו לתוך התלמודי תורה להסיג גבולה ושלימות לימודה ולהשריש ולקבוע בלבבות הרכים שיש עוד עיקר להערכה בגיל חינוכם, לתכלית חייהם והוא הידיעות הנכריות והחיצוניות.

עד שבמשך הזמנים נתרחבה הפירצה לעשייתם לעיקר המגמה וזוה נפתחו ליבותיהם להשקפות הזרות מבחוץ עם הדעות הכוזבות והוחרבו ארצות. והודחו רוב המונייהם ובכל מדינה ומדינה שעמדו המוני ישראל וחכמיהם בפרץ במלחמת מצווה וחובה, נשאר לפליטה.

ד

כשנפגשו גאוני הדור, בעל פאת השולחן זיע"א ובעל הלבושי שרד זיע"א בעיר טבריה, שאל האחרון מדוע מסרו נפשם תלמידי רבו הגר"א זיע"א לעלות לארץ ישראל. אמר לו ה"פאת השולחן" ששמע

במחשבתו במילות אלה וישאל לאביו זקנו טעמם וענייניו והם יגידוהו ויכניסוהו בענייני פינות התורה מעט מעט לפי שכלו כאשר יוכל שאת עכ"ל

ובתוספתא חגיגה פ"א: יודע לדבר אביו מלמדו שמע ותורה ולשון קודש. ואם לאו ראוי שלא בא לעולם. ובפני עמק הנצי"ב כ' וז"ל: משעה שהבן יודע לדבר. לדבר בם, מכאן אמרו וכו' ד'לדבר בם' מיותר, אלא אפילו שאינם יכולים אלא לדבר ולא להבין. עכ"ל.

ב

ומזה שכל זמנו ומציאותו בגיל החינוך שהרשמים נקלטים במוחו הוא פנוי וכנייר חלק, מוקדש בכל תשומת ליבו רק לרכישת לימודו זה. עד שבהעדר זה הוא כאילו קוברו כי לא יוכל להגיע לתעודת הבאתו לעולם.

והיינו שכל ריכוז מוחו וליבו שהוא תפוס אז לקבל המושגים ממה שרואה ושומע מכל סביבתו וכפי שמבין מהוריו ומוריו, יהא רק מזאת התורה, ללא הבנה עצמית היכולה להיות מושפעת ממידות ויצרים.

וכשם שהוא קולט ורוכש את השפה והלשון והמושגים האנושיים ממולידיו ומדור שקודם לו ללא צורך ושייכות לביסוס אמיתתם, ואילו היו מסיטים תשומת לבו לדברי תוהו ובטלה או מצרפים הסברה שיסכים על נכונותם, לא היו משיגים בשלמותם וודאותם ונשאר היה בפראותו וברותו.

ולא יתכן לאחר את זה, לזמן שתתפתח הכרתו השכלית והרגשית, כן הוא תכלית הרוחני והנפשי שנצטווה האב להורישו, בהיותו פתוח וכן חורין משום השפעה ורק לשמוע בקול דברו, וזהו המכוון בדברי חז"ל הקדושים - "כאילו קוברו".

וכך נעשה חד עם וודאות החושית של התורה והגיעו למסור נפשם עליה

ראיתי את המאמר הבהיר הנפלא והיסודי "המורשה מול המחוז" (גליון 119) ונתעררתי להוסיף בזה דברים להרחיב הענין הנשגב הזה.

א

תכלית קבלת ונתנת התורה היא כדי להעבירה לדורות הבאים ע"י ההורים והמלמדים עד להפקת הגמול לתכלית הבריאה לנצח.

ולמדין אנו שאופן מסירתה לתשב"ר הוא באופן שונה ומופלג מהלימוד לגדולים. עד שנפסק בשו"ע (יו"ד סי' רמ"ה סעי' י"ג) שאין מבטלין אפילו לבנין בית המקדש, ובגמ' (שבת קי"ט:) עיר שאין בה תינוקות של בית רבן מחריבין אותה, רבינא אמר מחרימין אותה.

וברש"י עקב ולמדתם אתם את בניכם. משעה שהבן יודע לדבר למדהו 'תורה צוה לנו משה' שיהא זה לימוד דיבורו, (ובספורנו כ' ולמדתם' לשון רגילות)

וברש"י שם (והוא מהספרי פ' עקב) "מכאן אמרו כשהתינוק מתחיל לדבר אביו משיח עמו בלשון הקודש ומלמדו תורה ואם לא עשה כן הרי הוא כאילו קוברו שנאמר ולמדתם אותם את בניכם לדבר בם" וגו'.

ובגמ' (סוכה ב"ב א') קטן, יודע לדבר אביו לומדו תורה וקריאת שמע. תורה מאי היא א"ר המנונא תורה צוה לנו משה ק"ש מאי היא פסוק ראשון.

ובספר פרדס רימונים (שער א' פרק ט') ביאר וז"ל: והנה שבחרו בנ' הפסוקים האלה להיות כי בהם כלולים רוב פינות עיקרי התורה. בפסוק שמע ישראל וכו' - - - - - ופסוק תורה צוה לנו משה יש שם כלול עיקר תורה מן השמים ונבואה ונבואת משה וזהו תורה צוה לנו משה כמפורסם. ושכר ועונש כאמרו 'קהילת יעקב' והנה זה הענין כווננו באמרם שני פסוקים אלה מטעם כי כאשר יגדל הנער יתחיל לשוטט

מתלמידי רבינו הגר"א ששמעו מפיו הק', שהנסיון של הדור הוא על החינוך והולך לבוא נחשול על החינוך, ויש תקווה שבארץ ישראל יהיה הצלה.

וכשהגיעו המשכילים לארץ ישראל, זכה הגאון רבי ישעיה ברדקי זיע"א חתנו של בעל פאת השולחן זיע"א עם עוד גדולי ירושלים להציל את ארץ הקודש בכח החרם. ובהמשך הגיע לירושלים הגה"ק

רי"ל דיסקין זיע"א ומילט את העיר במלחמתו נגד הפורצים, ועי"ז נותרה פליטה בירושלים לחינוך טהור שהיתה למגדל אור להמשך השארית.

וגם בחוץ לארץ כאשר מזמן לזמן קמו פורצים להחריב החינוך וניסו להכניס ארסם. יצאו גדולי הדור בתוקף נגד כל שינוי, מאז הגר"א, רבי עקיבא איגר, החתם סופר, החידושי הרי"ם, החפץ חיים, מהרי"ד

מבעלז, הגר"ח מבריסק ועוד. והחפץ חיים קודם פטירתו מסר נפשו להצלת בתי החינוך ועתיד המלמדים ולימודי השכלה ונסע לוורשא במסי"נ וכינס את כל גדולי הדור ואמר להם שאם הגזירה תהיה בעינה יכריז על מרידה בממשלת פולין, והגדולים והאדמו"רים ז"ל הסכימו עמו ע"כ. וב"ה עלה בידו להציל השארית.

יסוד הטמעת דעת ויראת ה' הינו בגיל הרך

במשנת הגאון הצדיק רבי שמשון רפאל הירש זצוק"ל רבה של פראנקפורט מתוך פירושו לחמשה חומשי תורה בענין המנורה גביעיה כפתוריה ופרחיה

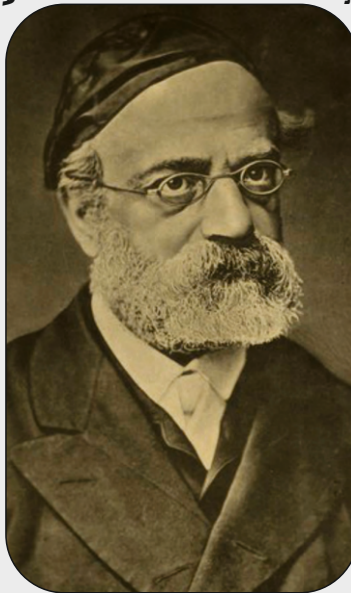
ידי חינוך.

שלב ראשוני זה של "דעת ויראת ה'" בילד הרך, אינו צריך להביא עדיין לזריעה של הזרעים - של "עצה וגבורה", שכן זרע זה המעורר למעשים עדיין אינו בנמצא. אלא יש להפעיל לעת עתה "דעת ויראת ה'" בילד הרך רק ע"י גידול וטיפוח רצונו - שהוא יותר בלתי-מודע מאשר מודע - להקדיש את עצמו ולהתגדל בכיוון הדרך המוליכה אל האור.

רק מאוחר יותר, בנערותו, מופיעות התחלותיהם של שלשה גילויי החיים הרוחניים האלה בצעיר. ורק אז ירכוש את היכולת לשאוב "חכמה ובינה", לפעול ב"עצה וגבורה", ולקנות "דעת ויראה" המביאות לידי מעשה. בשלב הראשוני הזה יש לו רק את היכולת והכישורים להתאמן במעשים של "גביע כפתור ופרח" בקנה מידה קטן.

לאחר מכן בשנות ההתבגרות, משתמש האדם בכל כוחות הגבורה והתקיפות שלו, עבור התפתחותו הנפרדת של כל אחד משלשת גילויים אלה: "וכפתור תחת שני הקנים ממנה, וכפתור תחת שני הקנים ממנה".

ולבסוף מפנה האדם המבוגר את כל הענפים האלה בחזרה אל נקודת המרכז האחת. מתוך מעיין ה"חכמה ובינה" הוא מפתח בקרבו "דעת ויראת ה'" המביאות חיים ובגרות ל"עצה וגבורה" למען פעולה נמרצת, והשואבות את רוח החיים מלמעלה, אותה רוח ה' שסימלה הוא: נר ה' בראש המנורה. שלשה גביעים משוקדים כפתור ופרח ועליהם - נר ה'. עכ"ל (תרגום מגרמנית מהדורת ברייער - ניו יורק. אגב, בתרגום הראשון שי"ל לפני שנים רבות מופיע המאמר בנוסח אחר)

"ראינו לעיל שעלי הכותרת של הפרח באילן הרוח - מסמלים את דעת ה' ויראת ה'. הפריחה האצילית והיפה ביותר של חיי הרוח המתפתחים באדם, אותה פריחה המביאה את האדם בשלב הגבוה ביותר של התפתחותו - קרוב ל"רוח ה'". ואשר עושה את רוח האדם, כשאותו אדם נמצא בדרגה הגבוהה ביותר לנושאת רוח ה'.

והנה, האם אין אלה באמת אותם היסודות עצמם שבהם צריכה להתחיל התפתחותו הרוחנית של האדם בשחר ילדותו? האם אינם השורש והיסוד של חיי הרוח?

דעת ה' ויראת ה', הן באמת "ראשית דעת" במובן כפול: תחילת הדעת ופריחתה הסופית!

אילן זה, המסמל במקדש ה' את התפתחותו הרוחנית של האדם, קובע אמת עמוקה ובלתי ניתנת לערעור: אם על דעת ה' ויראת ה' להגיע לדרגתם העליונה בשנות הבגרות של האדם, הרי שצריך לגדל ולטפח את ה"דעת ויראת ה'" בשחר הילדות ולעשותן לבסיס המונח ביסוד כל התפתחות וצמיחה רוחנית על כל גילוייהן.

אין ספק שבדרגה זו, הפרח הוא ללא גביע הפרח וללא עמוד העלי. בדרגה זו, "דעת ה' ויראת ה'" - אינן נשאבות מגביעים שכבר אספו "חכמה ובינה", שעדיין אינן מכוונות להוצאת פירות בצורה של מעשים - היינו "עצה וגבורה".

פרח זה של דעת ה' ויראת ה' נתון בעצם שורשה וגזעה ["ירכה ופרחה"] של הרוח האנושית. - "מפי עוללים ויונקים יסדת עז". (תהילים ח') פרח זה ניתן לעורר מתוך גרעינו שבנבכי מעמקי רוח הילד, אף ללא הכנה עיונית ["גביע"] - על

תמרורי הדרכה והכוונה לגנות

הרב מאיר הכהן מונק זצ"ל מנהל רוחני ת"ת "תורת אמת" בני ברק

מתוך מאמר שפורסם ב"ניב המורה" - אלול תשע"ז

ודיין; ז. לא לשקר ולא להשבע; ח. לברך על האוכל; ט. לשמוע בקול הורים; י. לכסות הראש; יא. לברך; יב. לקרוא ק"ש; יג. שכן ועונש - ג"ע וגיהנום.

את החמימות היהודית, את יסוד יראת השמים, את חביבות קיום המצוות, את הכמיהה ללימוד התורה, דרך ארץ, וקנין מדות טובות - את כל אלה קיבל הילד מאמו.

כאשר הילד עובר מתחת יד אמו למסגרת ה"גן", טבעי ומובן מאליו שממלאת מקום האם חייבת להמשיך ולהקנות לילדים רק דברים אלה.

יראת שמים ויראת חטא

ראשית חכמה - יראת ה' ועל כן: יסוד כל היסודות, ותכלית הכל, הלא זה להחדיר בלב הילדים/ות יראת ה'; טהורה, ועל משימה זו יש להשקיע את כל הכוחות, להתפלל לה' שנצליח, ולעשות כל ההשתדלויות שהילדים יהיו יראי שמים.

הרמב"ם כותב "... הקטנים שמחנכין אותן לעבוד מיראה, עד שתרבה דעתן ויעבדו באהבה" (פ"י מהלכות תשובה, ה"א).

תחילת החינוך מתבסס על יראת שמים, אם יש יראת שמים - יש הכל. בעקבותיה אפשרי להמשיך לגדל לתורה, למצוות, למדות טובות ולדרך ארץ. אך אם ח"ו אין יראת שמים, אין כל ערך לכל המידות הטובות. כבר אברהם אבינו אמר: "רק אין יראת אלקים במקום הזה - והרגוני".

ובגרמא (שבת ל"א) אדם שלמד תורה בלי יראת שמים מוטב שלא למד.

והגר"א כותב (ב"אבן שלמה" פרק ד' אות י"ג): רוב המינים והחוטאים בין אדם למקום לפי הנראה טובים בטבע. זאת אומרת: רק "לפי הנראה", למראית העין מדותיהם טובות. כי ללא יראת שמים זה זיוף.

משום כך עלינו להשקיע בראש ובראשונה את כל כוחותינו בהחדרת יראת שמים אמיתית ללב חניכנו. כיצד עושים זאת? תשובה:

א. ע"י דוגמא אישית. כי יראת שמים אינו מוצר באחד המדפים של הסופרמרקט העומד למכירה לכל דורש. אם אין למחנך עצמו יר"ש, לא ירשימו דבריו את החניך כלל.

יסודות החינוך

כל החינוך הזה לא נעשה באקראי ובצורה מקרית, כי אם בצורה מתוכננת. נעתיק פה את מה שכתב הגה"צ רבי בן ציון יאדלר זצ"ל, המגיד הירושלמי המפורסם, בספרו "בטוב ירושלים" (עמודים מה/ט);

"כשהגדיל התינוק והחל להבין, היתה אמו מספרת לו בלכתו לישון בעריסתו, סיפורים המתקבלים על לב התינוק, מגדלות הלומד תורה לשמה, ושברצון השי"ת גם הוא יעלה ויתפתח לגדול בישראל. ושמעתי פעם מפי הגרי"ל דיסקין זיע"א ששמע מפי זקני בריסק, דהטעם שמרגיעים ומיישנים את התינוק בסיפור "ציגעלע מיגעלע" כנהוג, הוא על פי הפלוגתא דאיתא בחז"ל באיזה לשון יבשר אליהו התשבי את בשורת הגאולה, יש אומרים "צאי גולה" ויש אומרים "צאי מגולה", וכל זה כדי להשריש בלב התינוק את אמונת ביאת המשיח."

"עוד בהיות התינוק בן שנה והחל להבין את סביבתו, היו מכסים ראשו בכיפה הנקראת "ירמולקה" (נוטריקון ירא מאלוק), כי היכי דתיהוי עליה אימתא דשמיא כדאיתא בגמ', והיו משגיחים בו שלא יוציא מפיו דבר מגונה ח"ו, ואפילו בשם בהמה וחיה טמאה היו נזהרים."

"כיון שהתחיל לדבר מעט, מיד למדו אביו לומר את הפסוק "תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב" (דברים לד), וגם האם היתה עמלה הרבה להשריש בלבו יראת שמים, ובכל הזדמנות היתה מספרת לו כי יש דין ויש דיין בעולם, הגומל לכל איש ואיש כפעלו, וכל ילד המשקר או מוציא שבועה מפיו, או האוכל בלא ברכה, יבוא על עונשו בגיהנום, ואילו הילד הטוב, השומע בקול אמו ואמו, ומכסה ראשו, מברך וקורא קריאת שמע, יפתחו לו שערי גן עדן, וכל הדברים המצוינים הספונים לצדיקים, יהיו מיועדין לו."

והביא בשם חכמי המוסר, שחיוב הדלקת הנר לשבת, מרמז שעל הנשים יש החיוב להדליק את נר ה' ואת קדושת הנשמה של הילד באמונת שכן ועונש.

בקטע קטן זה הוא מונה שלוש עשרה דברים שרובם יסודי הדת: א, לימוד תורה לשמה; ב, ביאת המשיח; ג, לא לדבר דבר מגונה; ד, משנן פסוק "תורה צוה"; ה, יראת שמים; ו, יש דין

המבנה המקובל של גני הילדים

למעשה ממלא הגן את מקום הבית, המציאות היא שאמהות רבות שוהות מחוץ לבית. כך נוצר ההכרה למצוא מקום לילדים הקטנים - וזה ה"גן"

היות ואינה דומה החזקת שלושה ארבעה ילדים (אצל האם) להחזקת שלושים ארבעים ילד (אצל הגנת) נוצר הכרח למצוא שיטות ודרכים לעיסוק הילד/ה בעת שהותם בגן.

מילוי מקום האם

הבסיס לתכנית הגן, צריכה להיות ההכרה, שהגן ממלא את מקום האם, ועליו להשלים את החסר הנגרם ע"י העדרות האם מהבית. כאשר נדע מה קיבל הילד בבית, נדע לתכנן את הגן, במה עסק הילד בבית תחת סינר אמו, בטרם הוקם גן? מה ראה? מה שמע? בבית היהודי האמיתי, ראה הילד יראת שמים ושמע דברי מוסר וחינוך, ע"י סיפורים אמיתיים.

הוא ראה הכנת שבת: במליחת הבשר, בכיבוס הבגדים ובהכנת הבית. הוא ראה כשרות, הוא ראה מתן צדקה לעניים, הוא ראה הכנסת אורחים, הוא ראה מתן בסתר, הוא שמע מאמא שלא לריב, שלא לדבר מלים לא יפות, הוא שמע סיפורים על מעשי חסד, על אהבת התורה, על מסירות נפש, סיפרו על סבא פלוני שמת על קידוש ה' ועל סבא זה שלמד יומם ולילה בלי הפוגות, ועל דוד פלוני שהקריב את כל כספו בשביל לעזור לאדם שפשט את הרגל. הוא שמע על פלוני שלא ענה לחורפיו דבר, ועל פלוני שמחפש אנשים נזקקים ומשתדל בכל כוחו לעזור להם.

הוא שמע מה מצפים ממנו כשיגדל, שיהיה צדיק כמו... וירא שמים כמו... וגומל חסד כמו... ויגרום שמחה לבריות... וידקדק במצוות... וילמד בשקידה יומם ולילה... הוא נשלח ע"י אמא לשאול את האלמנה הזקנה שגרה מעליהם אם היא זקוקה לעזרה שיקנו בשבילה במכולת, הוא נשלח לזרוק "מעטפה" למשפחה עניה שגרה בצריף שבפינת הרחוב בזמן שאינם בבית. הוא שמע את אמא אומרת: "את זה נשאל את אבא כשיבוא" או "מחר אבא ילך לשאול את הרב". כך, באופן מוחשי הוחדר ללב הפעוט אהבת תורה, יראת שמים, ומדות טובות.

מרן בעל "קהילות יעקב" זיע"א ענה לשואל: "אני יודע דבר אחד - אם המחנך מברך בקול רם כראוי לפני חניכיו, אז גם הם יעשו כמוהו, ואם לאו..." ועשה תנועת ביטול כאומר "אז שום דבר לא יהא..."

כשהמחנך הוא ירא שמים, כשכל מעשיו מודרכים מתוך יראת ה' שבקרבו, אזי אפילו ללא מלים ילמדו חניכיו ממנו. על כן ישתדל כל מחנך להשפיע עצמו בשפע כזה של יראת שמים, שיעלה על גדותיו, וירוה גם את נפש חניכיו.

ב. על ידי סיפורים של שכר ועונש, שזה מי"ג עיקרי האמונה (העיקר הי"א) וכמו שאומרים ב"גדל", "גומל לאיש חסד כמפעלו, ונותן לרשע רע כרשעתו". כאשר מספרים פרשת השבוע יש להבליט ולהדגיש את הנקודה הזאת, אצל קין, אצל דור המבול, אנשי סדום וכו' ובכל מקום שאפשר (שהרשע יקבל ענשו והצדיק הקב"ה סיעו).

ג. להבליט את הילדים שמתנהגים ביראת שמים, לשבחם ולהללם, ולהסביר: שהירא שמים עושה רק מה שה' אומר, אפילו אם מתחשק לו אחרת, הוא תמיד חושב "מה ה' רוצה ממני" ועושה רק מה שה' אומר.

ד. סימנים חיצוניים של יראת שמים - פיאות גדולות, ציציות בחוץ, כיפה גדולה, ברכה בקול רם מלה במלה ולא בחטיפה, ברכת "אשר יצר", נטילת ידים כהלכתה לאכילה, ולאחר היציאה מהשירותים וכדו', להבליט ולשבח את כל העושים כן כראוי, שגם אחרים יקנאו בהם ויעשו כמעשיהם.

ה. בכל הזדמנות לדבר על יראת שמים.

מדות טובות

הגמרא (כתובות סב:) מספרת סיפור מופלא, על רחל בתו של כלבא שבוע, ששמה לב לרועה שלהם, עם הארץ מבוגר, שיתכן ולא ידע לקרוא, והבחינה שהוא "צנוע ומעלי" ומפרשים (המהרש"א) ש"צנוע" הוא בעל מדות טובות, ו"מעלי" שהוא נוה לבריות, ומתוך כך הוא גם נוה לשמים. וכאשר הבטיח לה לשבת וללמוד תורה, העדיפה אותו (על פני תלמידי חכמים) מתוך שהיתה בטוחה שאדם בעל מדות טובות ונוה לבריות הלומד תורה מובטח שיהיה גדול בתורה.

למדנו שלהגיע לגדלות בתורה אפשרי רק מתוך מדות טובות. על כן: השנים הצעירות, בטרם הבשיל הילד ללימוד התורה, הן הן השנים שיש להשקיע בהם חינוך למדות טובות ולהיות נוה לבריות, כדי להכשיר את הילד להיות כלי קיבול לתורה הקדושה.

וכתב רבי חיים ויטאל זלה"ה (בספר "שערי קדושה") שלפיכך לא נצטוינו בתורה על מדות טובות, מפני שהן היסוד, והן ההכנות העיקריות אל כל תרי"ג המצוות.

והוא מונה כמה מהן: קפדנות, גאווה, כעס, שנאה לזולתו, שיחה בטילה וכל הדברים האסורים, תאוות התענוגים, החמדה והקנאה, עצבות ("עבדו את ה' בשמחה"), עצלות, אינו שמח בחלקו - אלו המדות הרעות המונעות את האדם לקיים את התורה והמצוות, ואפילו אם יקיימם יהיה שלא לשם שמים, והיפוכן גורמות לאדם ליהפך לצדיק אמיתי.

וכבר כתב בעל "אורחות צדיקים" בהקדמתו, שהסיכוי לשנות את המדות מרע לטוב, גדולים ביותר בימי הילדות והשחרות "כי אז נוה להם לקבל ואין בהם כח וחכמה לצאת ולברוח מתחת יד המייסר".

על כן מחובת העוסקים בחינוך בגן הילדים לעבוד בצורה רצינית בנושאי המדות הטובות, ופיתוח השאיפה לעדינות ונועם המידות, כדי שהן תהווה את היסוד להצלחתו בתורה.

הספר "אורחות צדיקים" מכיל עשרים ושמונה שערים, המקיפים ארבע עשרה צמדי מדות, דבר והיפוכו:

גאווה - ענוה; בושה - עזות; אהבה - שנאה; רחמים - אכזריות; שמחה - דאגה; חרטה - כעס; רצון - קנאה; זריזות - עצלות; נדיבות - צייקנות (קמצנות); זכירה - שכחה; שקר - אמת; חניפות, לשה"ר - תשובה תורה ויר"ש. יש למצוא את ההזדמנויות לשלול את השלילי מהן ולחייב את החיוביים שבהם.

מסקנות למעשה

ברור שאי אפשר לרכז עשרות ילדים קטנים במשך ארבע-חמש שעות רק בצורה סבילה, שיקשיבו סיפורים וישמעו שיחות מוסר, ודאי צריך להעסיק אותם בצורה פעילה.

בין הדברים שהוזכרו עד כה, ישנם כאלה לאפשר להמחיש אותם, כגון: לברך בקול רם התפילות והברכות, שכולם יענו אמן, שילדים יספרו כיצד כיבדו הורים, וברשימה אחרת שערננו לפי סדר פרשיות השבוע נמצא עוד נושאים רבים, כגון: אחדות, אהבת רעים, להתרגל לומר תמיד "בעזרת ה'" ו"אם ירצה ה'", ביקור חולים (אפשר לארגן משלוח מכתב, ששכן יעביר לחולה), בל תשחית, לדפוק בדלת לפני שנכנסים (אפשר לתרגל זאת), הסתפקות במועט, השבת אבדה, הכנת הכיתה לשיעור (הורדת כסאות), סכנת נפשות, מעשר כספים, צדקה, אסור לספור יהודים כי אם ע"י חפצים או פסוק, בקשת סליחה אם פגעו במי, לקבל כל

אדם מישראל בסבר פנים יפות, עזרה לזולת, פיוס, שמירת רכוש, לומר "תודה". ברור למדי, שהגננת המנוסה תשכיל לתכנן ולארגן את הנושאים, כל נושא בזמן ובמקום המתאים.

מה שיש לזכור שהקו המנחה את תכניות וסדרי הגן הוא הקניית יראת שמים, אהבת תורה ומדות טובות, ועל פי קו זה בלבד יתוכנן הגן החרדי.

התורה מלמדת אותנו

כתוב ב"מכתב מאליהו" (כרך ד' עמ' 47) "ברור מדברי חז"ל, למשל, שהלומד מקרא ולא לקח ממנו הוראה לשם יראת שמים והנהגה טובה - אין זה נקרא לימוד כלל".

"הרי אמרו ז"ל (עירובין י"ח) "ולמאי דקאמר רב נחמן, מנוח עם הארץ היה, אפילו בי רב נמי לא קרא" היינו אפילו מקרא לא למד, כי הלך אחרי אשתו, ובחומש כתוב: "ותקם רבקה ונערותיה... ותלכנה אחרי האיש" - ולא לפני האיש, ואין זה שלא ידע את פשט הפסוק, אלא שלא הסיק ממנו הנהגה לחיים, שאין ראוי לאיש ללכת אחרי האשה".

ביאור הדברים: מלבד המצוות הכתובות בתורה, יש בה המון הנהגות של אורחות חיים, אם התורה מזכירה בשלילה את כעסו של משה רבינו, יש לנו לימוד מזה שהכעס זה אסור בתכלית.

זה אחד הדברים העיקריים שצריך ללמד בגן: "בתורה כתוב". הילד צריך לדעת משחר ינקותו שכל עניני דרך ארץ ונימוס אנו עושים בגלל "שה' רוצה".

מסופר שהצדיק רבי יוסף זונדל זצ"ל מסלנט (רבו של ר' ישראל סלנטר זצ"ל) הטיף מוסר לבחור שאכל אצלו, ואמר לו: "לא למדת כהוגן". הבחור שהיה בן תורה מצוין נבהל וחשב שאולי לא ברך כראוי על האוכל, או שמא לא נטל ידיו. נענה ר' זונדל! "אילו היית לומד תורה כראוי, היית יודע גם דרך ארץ, כי הכל כלול בתורה, והכל תורה. אכלת, נטלת וברכת, יפה מאד, אבל לא סידרת את השולחן אחרי אכילתך? והלא ראית שאין פה בעלת הבית, ומי יסדר אחרך את השולחן? וכי לא יפה היה לך להחזיר את הסכין והמלח אל מקומם, ואת הלחם למקומו, ויהיה הכל מוכן לסעודה הבאה?!" (הצדיק רי"ז מסלנט עמ' קל"ה).

אין הילד חייב לדעת כיצד לומדים מהתורה הנהגה זו או אחרת, די לו לדעת ש"בתורה כתוב" שמהתורה הק' לומדים, שה' רוצה שיתנהגו כך וכך. ילמד הילד מפי הגננות, שהתורה שהוא עתיד ללמוד היא תורת חיים, וכל הנהגותינו אנו לומדים אך ורק מהתורה.

הרס נפשות בגיל הרך

לכבוד מערכת קול החינוך

כתושב שכונת רמות בירושלים, ברצוני להביע את כאבי על אשר ראו עיני ביום פתיחת שנת הלימודים בחודש אלול העעל"ט, כאשר בשעות הבוקר והצהריים כאשר הילדים מגיעים וחוזרים לביתם, עמדו שוטר ושוטרת בחזות "חרדית" בפתח גן ילדים חרדי, וניסו ליצור קשר עם הילדים ולהעניק להם ערכה בצורת "שי" שכללה דברי הסברה בנושא "זהירות בדרכים" ומגבון.

הם לא שלחו שוטרים חילוניים כי אם בדווקא שוטר שעטור היה בזקן, ושוטרת הלבושה כחרדית, זאת במטרה ליצור קירוב דעת בינם לבין הציבור החרדי ובפרט עם הילדים הרכים, שמראות מעין

יהודי חרדי כלפי דמויות אלו ומה שהם מייצגים.

חשוב לציין, שמדובר בגן עירוני שם כמובן לא יביעו התנגדות לתופעה, מה שמבהיר שוב את הצורך להתנתק מהמוסדות התלויים בחסדי השלטון, ולשלוח את הצאצאים היקרים לנו מכל, אך ורק למוסדות שלשלטון אין כל שליטה עליהם, וכך נחסוך מבנינו ובנותינו מלהיות חשופים להשפעות שליליות.

יחד עם הכאב והצער השורר בקרב חלקים רבים ונרחבים בציבור החרדי מהרדיפה השלטונית המגמתית כנגד כל דבר שבקדושה בתקופה זו, יש גם להודות להשי"ת על כך, שמצב זה פקח עיניהם של רבים להבין תחת איזה שלטון אנחנו חיים.

התקווה היא שלא נצטרך לעוד איתותים מן השמים שיזכירו לנו את חובתנו להיות מובדלים מאלו הזוממים לכלות ח"ו את כרם בית ישראל.

המצפה יחד עם כל עם ישראל לישועה גדולה.

קורא קבוע, שכונת רמות ירושלים

אלו נחרטים עמוק במוחם, ובכך מקווים הם שכאשר יגדלו לא תהיה להם הסלידה הטבעית מלשרת במשטרה או בצבא, ולהרגילם שהדבר הינו לגיטימי וחיובי גם לחרדים.

הדברים מעוררים גיחוך, כאשר בחודש האחרון היינו כולנו עדים להתנהלות הנפשעת והאכזרית של אותה משטרה "נחמדה" השולחת להכות ולפצוע ולעצור ללא רחם יהודים חרדים, שכל חטאם שהגיעו לבתי הכנסיות ובתי המדרשות לתורה ותפילה, אשר אלו הם הדברים הכי חיוניים לקיום העולם. כך גם להתנפל על חתונות יהודיות באכזריות נוראית, שזעזעה בימים אלו את כל הארץ, אשר כל הפעולות הללו הציגו אותם כמות שהם בדמותם האמיתית, והבהירה חד משמעית לכל הציבור החרדי עם מי יש לנו עסק...

וכל זאת לא מפריע להם להמשיך ולהעמיד פנים של "ידידים" הדואגים לשלומינו ושלומו צאצאינו, ובכוונה תחילה שולחים שוטרים ושוטרות הנראים כ"חרדים" לקרר את הריחוק הטבעי של כל

החורבן השקט המתחולל בצהרונים

לכבוד מערכת "קול החינוך"

בתקופה האחרונה קיבלתי מגננת בצהרון של אחד הגנים באחת הערים החרדיות את ההוראות והחומרים שמיועדים לצהרונים ושהגננות צריכות ללמד את הילדים, ואני לא מצליחה להבין איך שותקים על כל מה שקורה שם.

אני מצרפת כאן דוגמה מהחומר, דף שממחיש בהמחשה ברורה את הרוח הרעה שהם מכניסים דרך הצהרונים. זה דף של חלוקה של הנושאים שהגננות צריכות ללמד את הילדים במשך השנה. בכל חודש הם צריכות ללמד נושא אחד מהנושאים האלו (בדף המצורף), כשחלק מהנושאים זה ממש דברים חילוניים, כמו למשל: ניקיון בעלי חיים, איכות הסביבה, ניקיון בדרכים, וכדומה. שאר הנושאים זה סתם נושאים של חולין שהם רוצים לעשות מהם קודש קודשים לילדי ישראל ולהפוך את הטפל לעיקר.

כמובן שיש בתוכנית הזאת גם את ההיפוך של הקודש לחול, למשל בחודש אדר,

התקופה שמתחילים לנקות לפסח, הנושא הוא "ניקיון הבית" (מה שנקרא אצלם "ניקיון האביב"...), או למשל בחודש ניסן הנושא הוא "זהירות מחומרי ניקיון" (זה מה שצריך ללמד את הילדים לקראת פסח?...), ועוד ועוד.

אני לא מבינה איך יש שקט על כל מה שקורה בנושא הזה של הצהרונים, הגננת סיפרה לי שיש גם השתלמויות ועוד דברים חמורים. פשוט הורסים את החינוך של הילדים הקטנים בשעות האלו של בין לבין, וצריך לזכור שזה כולל גם הצהרונים של ילדי החיידרים! ההורים חייבים לדעת מהמצב החמור הזה.

בכאב רב, י.ל. בני ברק (השם שמור במערכת)

